

ऊषा नाम सुता तस्य वाणस्याप्रतिमौजसः । तदर्थं चित्रलेखा वै जहाराशु तमसराः ।
 उभयोरपि तत्रासीन्महद्युद्धं मुदारुणं । प्राद्युन्निवाणयोः सङ्घे बलिवासवयोरिव ।
 अस्माभिश्चापि तद्युद्धं दृष्टं सुमहदद्भुतं । अनिरुद्धो भयात्तेन संयुगेऽप्यनिवर्त्तिना ।
 वाणेन मायामास्थाय बद्धो नागैर्महाबलः । व्यादिष्टश्च बधस्तस्य वाणेन गरुडध्वजः ।
 तन्निवारितवान्मन्त्रो कुम्भाण्डो नाम तस्य ह । कुमारस्यानिरुद्धस्य तेनाशक्तेन संयुगे ।
 वाणेन मायामास्थाय सर्पैर्नियमनं कृतं । उत्तिष्ठतु भवान् शीघ्रं यशसे विजयाय च ।
 नायं संरक्षितुं कालः प्राणं स्नात जयैषिणां । प्राणैः किञ्चिद्भि तैर्वीरो धैर्यमालम्ब्य तिष्ठति ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्येवमुक्ते वचने वासुदेवः प्रतापवान् । प्रायात्रिकान् वै संभारानाज्ञापयत वीर्यवान् ।

ततश्चन्दनचूर्णैश्च लाजैश्चापि समन्ततः । विनिर्ययो महाबाहुः कीर्यमाणो जनार्दनः ।
 ॥ नारद उवाच ॥ स्मरणं वैनतेयस्य कृष्ण त्वं कर्तुमर्हसि । न ह्यन्येन तदध्वा वै शक्यो गन्तुं महाभुज ।
 श्रूयताञ्च तदध्वानं गन्तव्यमतिदुर्जयं । एकादशसहस्राणि योजनानां जनार्दन ।
 तद्वितः शोणितपुरं प्राद्युन्निर्यत्र साम्प्रतं । मनोजवो महावीर्यो वैनतेयः प्रतापवान् ।
 एकेन स मुहूर्त्तेन वाणं संदर्शयिष्यति । तमाङ्गयस्व गोविन्द सहि त्वां तत्र नेष्यति ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्य तदचनं श्रुत्वा प्राध्यायत् गरुडं हरिः । स कृष्णपार्श्वमागत्य प्राञ्जलिर्गरुडः स्थितः ।

प्रणम्याय वचः प्राह वैनतेयो महाबलः । वासुदेवं महात्मानं स्रष्टुं मधुरया गिरा ।
 ॥ गरुड उवाच ॥ पद्मनाभ महाबाहो किमर्थं चिन्तितो ह्यहं । कृत्यं ते यदि तत्रास्ति श्रोतुमिच्छामि तत्ततः ।
 कस्य पक्षपरिच्छेपैर्नाशयामि पुरं विभो । प्रभावात्तव गोविन्द को न विद्यात् बलं मम ।
 गदविगच्छ ते वीर चक्राग्निश्च महाभुज । नावबुध्यति मूढात्मा को दर्पान्नाशमेत्यति ।
 हलं सिंहमुखं कस्य वनमालो नियोच्यति । कस्य देहं तु निर्भिन्नं मेदिनीं यास्यति प्रभो ।
 कस्य शङ्खरवैः प्राणान्मोहयिष्यसि माधव । कोऽयं सपरिवारोऽयं यास्यते यमसादनं ।
 एवमुक्ते तु वचने वैनतेयेन धीमता । वासुदेवो वचः प्राह शृणुष्व पततां वर ।
 बलैः पुत्रेण वाणेन प्राद्युन्निरपराजितः । ऊषायाः कारणे बद्धो नगरे शोणिताङ्गये ।
 अनिरुद्धस्तु कामार्त्तो बद्धो नागैर्महाविषैः । तस्य मोक्षार्थमाहूतो मया त्वं पतगेश्वर ।
 तव वेगे सभो नास्ति पक्षिणाम्प्रवरो भवान् । अशक्यञ्च तदध्वानं गन्तुमन्येन वै प्रभो ।
 तत्र प्रापय शीघ्रं मां यत्र प्राद्युन्निरावसत् । वैदर्भी ते सुषा वीर रुदते पुत्रगृद्धिनी ।
 तत्प्रसादाद्भवत्येषा पुत्रेण सह सङ्गता । अमृतं हि हृतं पूर्वं त्वया पन्नगमाशन ।
 मया सह समागत्य तस्मिन् काले महाभुज । आत्मा मे त्वं ध्वजश्चैव मङ्गलश्च महाबल ।
 सखित्वं मानयस्वाद्य भक्तिञ्च पतगेश्वर । तव वेगसमो नास्ति पक्षिणाञ्च न ते समः ।
 सुपर्णं मुहूर्त्तेन त्वां शपे पन्नगनाशन । दासीभावात्त्वया माता मोक्षितैकाकिना पुरा ।
 पक्षविच्छेपमात्रेण जिता देवास्त्वया रणे । भवान् मुरगणान् सर्वान् पृष्ठमारोप्य विक्रमात् ।